

ÎNCHEIERE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță
Galina Stratulat

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către
Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Mocanu Serghei
împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire
la contestarea actului administrativ și încasarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016, prin care a fost
respins apelul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter
Personal și menținută hotărîrea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 30
martie 2016

c o n s t a t ă

La 15 aprilie 2015 Mocanu Serghei a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu privire
la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că, la 26 martie 2015 s-a adresat
către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii
Moldova cu o cerere privind constatarea încălcărilor comise la dreptul său privind
protecția datelor personale.

Prin scrisoarea nr. 02-07/551 din 09 aprilie 2015 recepționată la 14 aprilie 2015
s-a refuzat emiterea unei decizii în temeiul art. 27 din Legea RM nr. 133 din 08 iulie
2011 în urma examinării plîngerii înaintate Centrului Național pentru Protecția
Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova la 26 martie 2015.

Refuzul menționat reclamantul îl consideră ilegal.

Or, potrivit reclamantului, Centrul Național pentru Protecția datelor cu Caracter Personal nu a emis o decizie motivată în urma examinării plângerii, deși cadrul legal relevant în acest sens indică expres obligația pârâtului de a soluționa astfel de plângeri exclusiv prin decizie.

Astfel, susține că la emiterea refuzului pârâtul nu a ținut cont de prevederile art. 27 din Legea RM nr. 133 din 08 iulie 2011 în conformitate cu care subiectul datelor cu caracter personal care consideră că prelucrarea datelor sale nu este conformă cu cerințele prezentei legi poate înainta Centrului o plângere în termen de 30 de zile din momentul depistării încălcării.

În procesul soluționării plângerii, Centrul poate audia subiectul datelor cu caracter personal, operatorul și, dacă este cazul, persoana împuternicită de către operator și martorii, de asemenea poate dispune efectuarea unui control inopinat.

În urma examinării plângerii, Centrul emite o decizie motivată care prevede fie lipsa încălcării prevederilor legislației, fie suspendarea operațiunilor de prelucrare a datelor cu caracter personal, fie rectificarea, blocarea sau distrugerea datelor neveridice ori obținute ilicit. Decizia este comunicată părților interesate în termen de 30 de zile de la data primirii plângerii, Centrul se autosesează și în situația cu privire la comiterea unei încălcări a drepturilor subiecților datelor cu caracter personal, recunoscute de prezenta lege.

Ca urmare, susține reclamantul că Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova nu a emis o decizie motivată în urma examinării cererii sale, prin ce i-a creat incomodități și suferințe, cauzându-i astfel un prejudiciu moral considerabil.

În drept își întemeiază cerințele în baza art. 27 al Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal și art. 1398, art. 1399 și art. 1404 alin. (1) și alin. (4), art. 1422 și art. 1423 Cod civil.

Cere reclamantul a recunoaște drept ilegal refuzul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.02-07/551 din 09 aprilie 2015 prin care a fost lăsată fără examinare petiția înaintată la 24 martie 2015, dat fiind faptul că aceasta nu includea suficiente informații referitor la problema discutată, obligarea Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova de a emite o decizie în temeiul art. 27 din Legea RM nr. 133 din 08 iulie 2011 privind examinarea plângerii sale depuse Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova la 26 martie 2015 și încasarea prejudiciu moral în mărime de 10 000.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 30 martie 2016, acțiunea a fost admisă parțial, s-a recunoscut neîntemeiat refuzul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nr.02-07/551 din 09 aprilie 2015 și s-a obligat Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal în urma examinării plângerii depuse de Mocanu Serghei să emită o decizie conform art. 27 din Legea nr. 133 din 07 iulie 2011.

În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 august 2016, a fost respins apelul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal și menținută hotărîrea Judecătorei Buiucani municipiul Chișinău din 30 martie 2016.

La 04 noiembrie 2016 Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a cerut admiterea recursului, casarea hotărîrilor judecătorești și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele la adoptarea hotărîrilor nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii în fond, nu au aplicat legea care trebuia aplicată și au interpretat eronat normele de drept material.

Astfel, indică recurentul prevederile art. 26 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ conform căruia instanța de contencios administrativ nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității actului administrativ și a operațiunilor administrative care au stat la baza emiterii acestuia.

Totodată a indicat că, instanțele nu s-au pronunțat asupra legalității/ilegalității răspunsului nr. 02-07/551 din 09 aprilie 2015, ci doar l-au recunoscut ilegal.

Examinînd temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e

Recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Galina Stratulat